

Zaak C-370/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

15 juni 2021

Verwijzende rechter:

Landgericht München I (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 april 2021

Verzoekster in hoger beroep:

DOMUS-SOFTWARE-AG

Verweerster in hoger beroep:

Marc Braschoß Immobilien GmbH

[OMISSIS]

Landgericht München I (regionale rechter München I)

[OMISSIS]

In de zaak

DOMUS-SOFTWARE-AG, [OMISSIS]

[OMISSIS] Ottobrunn

– verzoekster en verzoekster in hoger beroep –

[OMISSIS]

tegen

Marc Braschoß Immobilien GmbH, [OMISSIS] Hürth
– verweerster en verweerster in hoger beroep –

wegens een vordering,

geeft het Landgericht München I – 13e civiele kamer – [OMISSIS] [samenstelling van de rechtsprekende formatie] de volgende

Beslissing

- I. De behandeling van de zaak wordt geschorst.
- II. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet artikel 6, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/7/EU juncto artikel 3 van richtlijn 2011/7/EU aldus worden uitgelegd, dat bij periodiek uit één contractuele verbintenis voortvloeiende geldvorderingen, voor elke afzonderlijke geldvordering een recht op betaling van een vast bedrag van minstens 40 EUR bestaat[?]

Motivering:

I.

Partijen in het hoofdgeding hebben op 21 augustus 2019 met ingang van dezelfde datum een software-onderhoudsovereenkomst gesloten voor de door verweerster verkregen licenties voor het programma „Domus 4000”. De maandelijkse vergoeding voor de verrichte diensten bedraagt 135 EUR, exclusief btw.

Verzoekster heeft in de periode van september tot en met december 2019 haar overeengekomen onderhoudsdiensten volledig verricht.

De vergoeding voor het onderhoud van de software voor de maand september 2019 heeft verzoekster gefactureerd met een rekening van 11 september 2019 voor een bedrag van 133,04 EUR, bruto. De vergoeding voor de maanden oktober tot en met december 2019 is gefactureerd met rekening nr. 201698309 van 1 oktober 2019 voor een bedrag van 399,13 EUR, bruto.

Overeenkomstig alinea 6.1 van de software-onderhoudsbepalingen moeten de vergoedingen voor het onder de overeenkomst vallende onderhoud worden betaald aan het begin van het desbetreffende berekeningstijdvak.

Verweerster heeft de rekening telkens op de dag na de opstelling ervan ontvangen.

De vordering uit de genoemde rekeningen ter hoogte van in totaal 532,17 EUR heeft verweerster, ondanks aanmaningen tot en met de betekening van het verzoekschrift van 12 maart 2020, niet betaald.

Het voor de desbetreffende vordering geraamde vaste bedrag voor betalingsachterstand ter hoogte van 40 EUR, derhalve ter hoogte van 80 EUR[,] baseert verzoekster op § 288, lid 5, BGB.

Voor het tijdvak januari tot en met maart 2020 heeft verzoekster een rekening van 1 januari 2020 ingediend ter hoogte van 399,13 EUR.

Met het oog daarop heeft verzoekster haar vordering uitgebreid en geëist:

verweerster te veroordelen tot betaling aan verzoekster van een aanvullend bedrag van 399,13 EUR, plus rente ter hoogte van 9 procentpunten boven de desbetreffende basisrente vanaf 2 januari 2020, alsmede tot een precontentieus vast bedrag voor betalingsachterstand van 40 EUR, plus rente ter hoogte van 5 procentpunten vanaf de aanhangigheid van de uitbreiding van de vordering.

Deze laatst ingediende vordering is op 15 april 2020 met betrekking tot de hoofdvordering afgedaan verklaard.

Bij eindvonnis van 22 juli 2020 heeft het Amtsgericht München (rechter in eerste aanleg München, Duitsland) verweerster veroordeeld tot betaling van de hoofdvordering ter hoogte van 532,16 EUR, en tot betaling van rente alsmede van een vast bedrag voor betalingsachterstand ter hoogte van 40 EUR, plus rente ter hoogte van 5 procentpunten boven de basisrente vanaf 22 januari 2020. Met betrekking tot de twee verder gevorderde vaste bedragen voor betalingsachterstand ($2 \times 40 \text{ EUR} = 80 \text{ EUR}$) heeft het Amtsgericht München de vordering afgewezen.

Met haar hoger beroep handhaaft verzoekster haar twee vorderingen van een vast bedrag voor betalingsachterstand ter hoogte van in totaal 80 EUR ($2 \times 40 \text{ EUR}$) en verzoekt zij:

het vonnis van het Amtsgericht München gedeeltelijk te wijzigen en verweerster te veroordelen om naast het in eerste aanleg toegewezen bedrag, nog 80 EUR extra te betalen, plus rente ter hoogte van 5 procentpunten boven de basisrente over 40 EUR vanaf 22 januari 2020, alsmede over 40,00 EUR extra vanaf de aanhangigheid van de uitbreiding van de vordering in eerste aanleg.

II.

De toepasselijke bepaling van Duits recht (§ 288, lid 5, BGB) luidt:

De schuldeiser van een geldvordering heeft, wanneer de schuldenaar in gebreke is en geen consument is, bovendien recht op betaling van een vast bedrag ter hoogte van 40 EUR. Dat geldt eveneens wanneer het bij de geldvordering gaat om een aanbetaling of een overige termijnbetaling. Het vaste bedrag volgens de eerste volzin moet op een verschuldigde schadevergoeding in mindering worden gebracht, voor zover de schade voortvloeit uit de proceskosten.

De toepasselijke regeling betreffende de betalingsachterstand luidt:

§ 286, lid 1, BGB:

Wanneer de schuldenaar op een door de schuldeiser na de vervaldag verrichte aanmaning zijn verbintenis niet nakomt, is hij door die aanmaning in gebreke gesteld. De instelling van een vordering tot presteren en de betekening van een bevel tot betaling in het kader van de desbetreffende procedure worden gelijkgesteld met een aanmaning.

§286, lid 3, BGB:

De schuldenaar van een geldvordering is in gebreke wanneer hij uiterlijk op de dertigste dag na de vervaldatum en de ontvangst van een factuur of een gelijkwaardig verzoek tot betaling nog niet heeft betaald; voor een schuldenaar-consument geldt dit slechts wanneer op de factuur of in het verzoek tot betaling uitdrukkelijk op dit gevolg wordt gewezen. Indien de datum van ontvangst van de factuur of van het verzoek tot betaling niet vaststaat, is de schuldenaar die geen consument is, uiterlijk op de dertigste dag na de vervaldatum of de ontvangst van de tegenprestatie in gebreke.

III.

Ter motivering van zijn oordeel in het eindvonnis van 2 oktober 2020 heeft het Amtsgericht München onder andere uiteengezet:

§ 288, lid 5, tweede volzin, BGB bepaalt dat de aanspraak op betaling van een vast bedrag voor betalingsachterstand ook bestaat wanneer het bij de geldvordering gaat om een aanbetaling of overige termijnbetaling. De bewoordingen pleiten ervoor dat de aanspraak op betaling van een vast bedrag voor betalingsachterstand ontstaat voor elke geldvordering, waarmee de schuldenaar in gebreke is. Er moet echter in aanmerking worden genomen dat in casu sprake is van één contractuele verbintenis, waaruit herhaaldelijk respectievelijk periodiek afzonderlijke geldvorderingen voortvloeien. In een dergelijk geval waarin verschillende aanspraken voortkomen uit één feitelijke situatie en rechtsverhouding, moet § 288, lid 5, eerste volzin, BGB teleologisch

aldus worden uitgelegd dat de aanspraken moeten worden samengevoegd en dat moet worden uitgegaan van een slechts eenmalig recht op een forfaitaire vergoeding.

In zijn arrest van 22 augustus 2019 (ECLI:DE:BGH:2019:220819UVIIZR115.18.0) zet het Bundesgerichtshof onder andere uiteen:

Op grond van de vaststellingen van de appelrechter kan niet worden beoordeeld of verzoekster recht heeft op meer dan één vast bedrag overeenkomstig § 288, lid 5, eerste volzin, BGB. Volgens deze bepaling, die dient ter omzetting van richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (hierna: „richtlijn 2011/7”), heeft de schuldeiser van een geldvordering, wanneer de schuldenaar in gebreke is, recht op betaling van een vast bedrag ter hoogte van 40 EUR. Wat betreft het recht op het vaste bedrag is het doorslaggevend of het bij de gestelde hoofdvordering gaat om een geldvordering. Geldvorderingen in de zin van § 288, lid 5, eerste volzin, BGB zijn – in overeenstemming met richtlijn 2011/7/EU – vorderingen tot betaling van een vergoeding als tegenprestatie voor een door de schuldeiser verrichte of te verrichten dienst.

Voor zover de appelrechter vervolgens vaststelt dat de door verzoekster verschuldigde onderhoudsdiensten zijn verricht en het derhalve bij de toegewezen hoofdvorderingen om geldvorderingen in deze zin gaat, zal hij moeten beoordelen of er bij meerdere geldvorderingen uit gelijksoortige contractuele verbintenissen overeenkomstig § 288, lid 5, eerste volzin, BGB een recht op betaling bestaat van alleen een enkel vast bedrag of van meerdere vaste bedragen en in hoeverre dat resultaat verenigbaar is met richtlijn 2011/7/EU, meer in het bijzonder met artikel 6, leden 1 en 2, en artikel 3 daarvan. Hij zal verder moeten beoordelen of bij periodiek uit één contractuele verbintenis voortvloeiende geldvorderingen, overeenkomstig § 288, lid 5, eerste volzin, BGB een recht op betaling bestaat van alleen een enkel vast bedrag of van meerdere vaste bedragen en in hoeverre dat resultaat verenigbaar is met richtlijn 2011/7/EU, meer in het bijzonder met artikel 6, leden 1 en 2, en artikel 3 daarvan.

In de doctrine [OMISSIS] worden hierover verschillende standpunten ingenomen.

IV.

Aangezien in elk geval onbetwist is dat de diensten van verzoekster van september tot en met december zijn verricht, gaat het wat dat betreft om een geldvordering, waarop § 288, lid 5, BGB toepasselijk is.

Bovendien was verweerster in gebreke.

Volgens de verwijzende rechter moet de voorgelegde vraag als volgt worden beantwoord:

Artikel 6, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/7/EU juncto artikel 3 van richtlijn 2011/7/EU moet aldus worden uitgelegd, dat bij meerdere periodiek uit één contractuele verbintenis voortvloeiende geldvorderingen, voor elke afzonderlijke geldvordering een recht op betaling van een vast bedrag van minstens 40 EUR bestaat.

[OMISSIS]

[OMISSIS] [informatie betreffende rechtsmiddelen]

[OMISSIS]

[ondertekening en formaliteiten]

WERKDOCUMENT